

Rainer Maria Rilke
Szonettek Orpheuszhoz

I. 14.

Virág, levél, fűrt kézről kézre jár.
Ők nem csupán az év nyelvét beszélnek.
Színes hitvallásuk sötétből élnek,
s talán a fényük féltés fénye már,

halottaké, kiktől a föld erősebb.
Sorsukról mit tudunk mi voltaképp?
Régi szokásukat, a holtakét:
szabad agyuktól az agyag merő seb.

Kérdezd csak: tetszik ez nekik? ...
S rabszolgák műveként küldik uruknak,
nekünk a földre föl gyümölcsseik?

Vagy ők az úr, kik gyökér közt aludnak,
s ajándék, bőségük jótéteménye
e néma csókok és erők cseréje?

Mária kiengesztelődése a Föltámadottal

Mária élete, XII.

Amit éreztek ekkor: nem lehet
titok édesebb mindennél
és még mindig földi:
ekkor Ő, sápadt még kissé a sírtól,
gyöngéden Hozzája lépett:
léptenként elevenebbül.
Ó, Hozzá először. Kimondhatatlan
gyógyulás mint lett a részük.
Igen, gyógyultak, ez történt. Kényszerét
nem érezték már az érintkezésnek.
A Föltámadott, csak egy pillanatra,
örök kezét, a legközelebbit,
alig tette az asszonyi vállra.
Lassacskán elcsöndesedtek,
akár a fák tavasszal,
végtelen együtt,
legkívülebbi
évszaka, íme, körüknek.

Suha Pál fordításai